

Sygn. akt I C 1296/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek-Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w G.

przeciwko W. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1296/15

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) w G. wniósł przeciwko W. S. powództwo o zapłatę kwoty 2.335,09 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 100 zł, zasądzenie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...) Spółką z o.o. w W. (obecnie (...) S.A.) - wierzycielem pierwotnym - umowy o świadczenie usług z dnia 31 października 2010r. Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy, w konsekwencji czego z dniem 31 marca 2011r. umowa została rozwiązana. Powód wskazał, że na zadłużenie pozwanej składają się dokumenty księgowe powstałe na podstawie powyższej umowy: faktura z dnia 21 stycznia 2011r. na kwotę 54 zł, faktura z dnia 17 lutego 2011r. na kwotę 74 zł, nota obciążeniowa z dnia 23 maja 2011r. na kwotę 1.402 zł. Łączna wartość zadłużenia wraz z odsetkami ustawowymi obliczonymi do dnia sporządzenia pozwu wynosi 2.335,09 zł, na którą składa się 1.530 zł – suma niezapłaconych dokumentów księgowych, 805,09 zł – suma odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dacie płatności dokumentu księgowego do dnia sporządzenia pozwu. W dniu 20 kwietnia 2015r. wierzyciel pierwotny (...) S.A. w W. dokonał przelewu przysługującej jemu od pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Zbycie nastąpiło zgodnie z art. 509 kc i tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. Przed wytoczeniem powództwa podejmowane były próby polubownego odzyskania należnej od pozwanej kwoty, lecz okazały się bezskuteczne.

Pozwana W. S. nie stawiła się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składała w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 października 2010r. pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. a W. S. zawarta została umowa o świadczenie usług na okres 24 miesięcy.

(dowód: umowa o świadczenie usług z 31.10.2010r. – k. 11)

W dniu 21 stycznia 2011r. (...) Spółka Akcyjna w W. wystawiła dokument sprzedaży na kwotę 54 zł za abonament za styczeń 2011r. płatną do dnia 28 stycznia 2011r., w dniu 17 lutego 2011r. wystawiła dokument sprzedaży na kwotę 74 zł za abonament za luty 2011r. płatną do dnia 24 lutego 2011r., w dniu 23 maja 2011r. wystawiła notę obciążeniową na kwotę 1.402 zł tytułem kary (za niezwrócony sprzęt, za zerwanie umowy, za zerwanie warunków promocji) płatną do dnia 06 czerwca 2011r.

(dowód: nota obciążeniowa z 23.05.2011r. - k. 12,

dokumenty sprzedaży z 17.02.2011r. - k. 13-14, z 21.01.2011r. - k. 15-16)

Pismem z dnia 12 czerwca 2015r. (...) S.A. w W. zawiadomiła pozwaną, że w dniu 20 kwietnia 2015r. na podstawie art. 509 kpc dokonał przeniesienia przysługującej od pozwanej wierzytelności z prawem do naliczania odsetek na rzecz (...) w G., w związku z czym wezwał do zapłaty zobowiązania z odsetkami ustawowymi w kwocie 2.298,54 zł, które należało dokonać w terminie 14 dni na rachunek powoda.

(dowód: zawiadomienie pozwanej z 12.06.2015r. – k. 8)

Pismem z tej samej daty – 12 czerwca 2015r. powód poinformował pozwaną, że na podstawie umowy z dnia 20 kwietnia 2015r. powód nabył dług pozwanej od (...) S.A. na podstawie art. 509 kc, wynikający z umowy nr (...) z dnia 31 października 2010r., na który składają się niezapłacone należności w kwotach: 1.402 zł, 54 zł, 74 zł. Jednocześnie wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 2.298,54 zł do dnia 26 czerwca 2015r.

(dowód: wezwanie do zapłaty z 12.06.2015r. – k. 9-10)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione, bowiem powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej czynnej, a nadto nie wykazał zasadności powództwa.

Swoje roszczenie wobec pozwanej W. S. powód wywodzi z umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015r., na podstawie której miał nabyć od (...) S.A. w W. wierzytelność pieniężną wobec pozwanej wynikającą z umowy o świadczenie usług z dnia 31 października 2010r. Nie załączył jednak do pozwu umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015r., a zatem nie wykazał, aby po pierwsze – taka umowa istniała i została zawarta między (...) S.A. w W. a powodem, a po drugie, jeżeli taka umowa została zawarta – aby jej przedmiotem była wierzytelność wobec W. S. wynikająca z umowy o świadczenie usług z dnia 31 października 2010r. i w jakiej wysokości. Okoliczność zbycia wierzytelności nie wynika z pism załączonych do pozwu z dnia 12 czerwca 2015r. (zawiadamiającego o zmianie wierzyciela i wezwania do zapłaty), które nie są dokumentami źródłowymi na okoliczność przeniesienia wierzytelności wobec pozwanej. Konsekwencją braku przedstawienia istnienia umowy przelewu wierzytelności jest niewykazanie przez powoda swojej legitymacji procesowej czynnej.

Nie można uznać, że pozwana przyznała okoliczność istnienia cesji wierzytelności. Zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Zawarcie umowy cesji nie stanowi okoliczności faktycznej podlegającej uznaniu bądź też nie przez stronę procesu, a jest wyłącznie okolicznością prawną (nie – faktyczną), od której zależy legitymacja czynna w procesie.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku

zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu.

Powód nie przedstawiając Sądowi umowy przelewu wierzytelności, nie wykazał, aby nabył wierzytelność wobec pozwanej i jest to okoliczność wystarczająca do oddalenia powództwa w całości.

Ponadto, gdyby nawet taką umowę przedstawił, nie wykazał zasadności powództwa. Powód powołał się w pozwie na rozwiązanie umowy z dniem 31 marca 2011r., lecz nie przedstawił dokumentu wskazującego na rozwiązanie umowy, a jest to o tyle istotne, że powód dochodzi zapłaty również kary za zerwanie umowy i zerwanie warunków promocji, zaś umowa była zawarta na okres 24 miesięcy, czyli do listopada 2012r.

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradiktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwaną stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07 czerwca 1972r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako bezzasadne i nie udowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

26.02.2016r.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak